

community

The New Apostolic Church around the world

03/2026/AI

Një kishë, një frymë, një udhëheqje e re

Kryeartikulli

Një prekje qielli mbi tokë

Shërbesa fetare

Fara e sinapit - besim i vogël, ndikim i madh

Doktrina

Darka e Shenjtë - qendra e liturgjisë

New Apostolic Church
International

■ Kryeartikulli

- 3 Një prekje qielli mbi tokë

■ Shërbesa fetare

- 4 Fara e sinapit – besim i vogël, ndikim i madh

■ Këndi i fëmijëve

- 10 Jozefi dhe vëllezërit e tij
12 Për vizitë te Marco në Erie (USA)

■ Doktrina

- 14 Darka e Shenjtë – qendra e liturgjisë

■ Lajme globale

- 18 Një kishë, një frymë, një udhëheqje e re

Një prekje qielli mbi tokë

Të dashur vëllezër dhe motra,

Kanë kaluar disa javë që kur u emërova apostull kryesor. Ju jam mirënjohës nga thellësia e zemrës për lutjet tuaja, mbështetjen tuaj dhe për të gjitha mendimet dhe përsëritjet tuaja të mira. Jini të sigurt: Unë lutem për ju të gjithë.

Ky Pentakost do të thoshte gjithashtu shumë më tepër për ne sesa një ndryshim në udhëheqjen e kishës. Fokusi ishte në përkujtimin e derdhjes së Shpirtit të Shenjtë dhe gjithçka që Ai bën. Ai e drejton vëmendjen tonë te Jezu Krishti - dhe kështu te e vërteta që na jep mbështetje dhe orientim.

Në Jezusin ne njohim se kush është Perëndia për ne: jo i largët, jo i heshtur, jo indiferent, por Perëndia që vjen, që përul veten dhe bëhet njeri që të jetë me ne. Ai ndan jetën dhe vuajtjet tona, madje edhe aty ku ka urrejtje, dhunë dhe përbuzje, ai përgjigjet me dashuri: "O Atë, fali ata".

Kushdo që e shikon Krishtin në këtë mënyrë do të sigurohet nga fjalët e motos sonë vjetore: "Mos ki frikë, vetëm beso!" Në një kohë kur shumë njerëz janë të shqetësuar, po të shqetësuar dhe të frikësuar, kjo është përgjigja hyjnore e Ngushëlluesit - sepse dashuria e përsosur e dëbon frikën. Dashuria e Krishtit le të prekë zemrat tona në mënyrë që frika të humbasë fuqinë e saj.

Foto: NAKI

Ju jeni të dashur, të kërkuar dhe pafundësisht të vlefshëm për Zotin - ashtu si i afërmi juaj.

Pentakosti dhuroi gjuhën e zemrës, një gjuhë që lidh, ngre moralisht dhe krijon paqe. Aty ku flitet kjo gjuhë, tashmë fillon një prekje qielli mbi tokë.

I lidhur përzemërsisht me ju
juaji

Helge Mutschler

Fara e sinapit – besim i vogël, ndikim i madh

Photos: NAK Westdeutschland

Shërbesë fetare me ish ndihmës apostulin kryesor Helge Mutschler mbajtur më 1 Shkurt 2026 ne Lindlar (Deutschland)

Luka 17,5-6:

Dhe apostujt i thanë Zotit: “Na e shto besimin.” Zoti u përgjigj: “Nëse do të kishit besim sa një kokërr sinapi, do t’i thoshit këtij mani: ‘Shkulu me rrënjë dhe mbillu në det’, dhe ai do t’ju bindej.”

Një proverb i vjetër thotë: Nuk mund të transplantosh, të shkëlësh e të mbjellësh diku tjetër pemë të vjetra. Kjo i referohet njerëzve të moshuar, dhe ndonjëherë edhe të rinjve, të cilët mund të jenë shumë të lidhur me traditat dhe mënyrën e të menduarit, dhe që janë mësuar me to gjatë gjithë jetës së tyre. Ndonjëherë thuhet edhe për njerëz të moshuar që përfundimisht duhet të largohen nga shtëpitë e tyre, ndoshta në një azil pleqsh, gjë që është shumë, shumë e vështirë për shumë vëllezër e motra të moshuar. Nuk transplanton një pemë të vjetër, dhe sigurisht jo një pemë mani, ose një fik deti, ajo që Jezusi tregoi kur u foli dishepujve të tij.

Një pemë mani është me të vërtetë një skelet mjaft i shëmtuar, por një skelet i shëmtuar me rrënjë shumë, shumë të thella. Rrënjët e një peme mani janë aq të thella sa është vërtet e pamundur ta shkëlësh. Mund të jetë e mundur me makina të specializuara gjigante, por kjo është në thelb sikur Zoti Jezus të qëndronte përballë godinës së Empire State me dishepujt e tij dhe të thoshte: Nëse do të kishe besimin sa një farë sinapi, do t'i thoshe kësaj ndërtese (Empire State): Ngrihu që andej dhe zhvendosu në lumin Hudson.

Fjala e Biblës pasqyron një ndjenjë tjetër, duke përfshirë një qëndrim të ri ndaj jetës. Me këtë mendim për të çrrënjësuar dhe transplantuar pemën e manit, lind një ndjenjë e re jete se: Ka një fuqi që i kapërcen kufijtë. E pamundura bëhet e mundur. Ka butësi, ka gëzim, diçka krejtësisht tjetër për të cilën flet Jezu Krishti.

Duhet t'i kushtoni vëmendje kontekstit: Cili është konteksti në të cilin qëndron kjo fjalë biblike? Katër vargjet para tij janë të rëndësishme: Lluka 17, vargjet 1 deri në 4. Jezusi u flet dishepujve të tij dhe ai u tregon atyre këtë: Do të ketë tundime, sulme nga jashtë. Do të tundoheni për të mëkatuar. Ju do të tundoheni me çfarëdo mjeti për t'u larguar nga besimi i vërtetë. Por ajo që është edhe më e keqja: sulmet do të vijnë nga brenda. Në mesin tuaj do të përjetoni konflikte. Mund të ketë argumente. Mund të ketë lëndime.

Pastaj kur vjen vëllai ose motra dhe pendohet që të ka lënduar, fale, fale. Por sa shpesh duhet të falim? Nuk është aq e lehtë. Po, thotë Jezusi, nuk është e lehtë. Por ju duhet të falni shtatë here në ditë. Shtatë është numri i plotë. Jezusi nuk po thotë: Po, tani duhet të falësh 1, 2, 3, 4, 5, 6,

7 herë dhe kur të kesh arritur faljen e shtatë dhe vëllai të vijë herën e tetë, atëherë duhet të thuash: Jo, nuk do të fal më. Sigurisht që nuk është kjo ajo që do të nënkuptohet. Ai është numri i plotë. Jezusi thotë: Duhet të falësh gjithmonë, të jesh gjithmonë gati për të falur.

Ne e dimë sa e vështirë është, sa e pamundur duket ndonjëherë falja. Kjo është arsyeja që mund ta kuptojmë pse dishepujt i thanë Jezusit: "Zot, kjo është e vështirë, kjo është e pamundur. Të lutem forco besimin tonë që të mund ta bëjmë këtë." Po, me këtë frazë, "Forco besimin tonë", dishepujt mund të kenë dashur të thonë: Jezus, na duhet besim më i madh. Na duhet një besim më i mirë. Na duhet një besim më i përsosur, një besim më i fuqishëm. Na duhet besim që të lutemi më mirë, që besimi ynë të ketë më shumë ndikim.

A e njihni këtë ndjenjë, këtë mall? O Zot, sikur të kisha besim më të madh, sikur të mund të lutesha më mirë, sikur të mund ta pranoja më mirë fjalën e Zotit në shërbesa, sikur të mund t'i bëja të gjitha këto më mirë, më fort dhe më fuqishëm. Atëherë do të mund të lutesha për të larguar sëmundjen time. Atëherë do të mund të përballoja shumë më mirë situatën time të jetës. Atëherë do të mund të përballoja shumë më mirë kushtet në këtë tokë. Kjo do të ishte shumë më e lehtë për mua.

Oh, sikur të isha si heronjtë e lashtë të besimit, si Moisiu. Populli i Izraelit kishte emigruar, kishte ikur nga Egjipti. Dhe pastaj ata qëndruan atje përpara Detit të Kuq, ushtria egjiptiane pas tyre, pasi gati i kishin arritur izraelitët. Ata panë të gjitha qerret në horizont dhe dëshironin të ktheheshin në skllavërinë egjiptiane. Dhe pastaj Moisiu, ky hero i besimit, erdhi dhe tha: "Mos kini frikë, Zoti do të luftojë për ju." Sikur të mund të isha një hero i besimit si Moisiu.

Është me të vërtetë tipike, tipike për këtë botë në të cilën jetojmë. Gjithmonë më e fortë, gjithmonë më e fuqishme. Duhet të luftoj. Duhet të arrij në majë të podiumit, të jem numri një. Sepse të dobëtit nuk kanë kurrfarë rëndësie. I dobëti, ai që jeton në anë të shoqërisë, ai që kapet nga makina e pastrimit, harrohet, nuk ka kurrfarë rëndësie. Duhet të luftosh për të ecur përpara. Dhe nëse është e nevojshme, duhet të përdorësh bërrylat, të tregosh forcën tënde dhe të luftosh për të ecur përpara. Është kaq tipike

*Kjo fjalë flet për këtë:
Tejkalimi i kufijve që
njohim. Bëhet fjalë për një
lehtësi të re, një lloj të ri
marrëdhënieje.*

ta zbatosh këtë edhe për besimin. Dhe pikërisht aty hyn Jezusi, në këto ide rreth besimit, dhe thotë: Nëse ke besim aq të vogël sa një farë sinapi.

Nuk jam ekspert në bujqësi, por kam dëgjuar se farat e sinapit ishin farat më të vogla të njohura në atë kohë. 700 fara përbëjnë një gram. Ke nevojë për syze të mira për të parë edhe një farë sinapi kaq të vogël me sy të lirë. Nëse ke besim aq të vogël sa një farë sinapi. Edhe besimi yt më i vogël, besimi yt pothuajse i thyer, ka rëndësi në sytë e Zotit Jezu Krisht. Nuk është thelbësore të kesh besim të madh. Ajo që është thelbësore është të kesh edhe një besim të vogël në Zotin e madh. Nëse ke edhe një besim të vogël në Zotin e madh, atëherë mund të shkulësh pemët. Por

nuk mund t'i shkulësh pemët sepse je kaq i fortë dhe kaq i madh, por sepse Jezu Krishti është i madh në ty, sepse Jezu Krishti është i fuqishëm në të dobëtit.

Besimi sa një farë sinapi ka të bëjë me besimin e vërtetë. Besimi i vërtetë, besimi që ka vërtet rëndësi. Motoja jonë për këtë vit është: Mos ki frikë, vetëm beso. Po, por çfarë do të thotë kjo "vetëm beso"? Kjo "vetëm beso" është një besim i thjeshtë, i vërtetë, një besim sa fara e sinapit. Një besim që nuk mbështetet në forcën e vet. Unë jam i fortë, ose duhet të jem i fortë. Po sikur të mos jem i fortë? Ky besim i vërtetë, ky besim sa fara e sinapit, i beson thjesht dhe përlësisht Zotit Jezus.

Ky besim i vërtetë, ky besim i thjeshtë, të jesh besimtar në këtë kuptim do të thotë të besosh në Zotin Jezus. Të besosh se Jezu Krishti, Biri i Perëndisë, u bë njeri. Të besosh se ai jetoi dhe veprroi në këtë tokë, se këto nuk janë simbole, jo histori të bukura e të këndshme, por ngjarje të vërteta në histori. Besimi i vërtetë do të thotë të besosh se ky Zot Jezu Krisht shkoi në kryq që të ishte aty ku jemi ne, që të dëgjonim "jo"-në" e tij të pakushtëzuar ndaj mëkatit, por "po"-në" e tij ndaj jush dhe mua si mëkatarë, që të mund të ndiejmë, që të mund të kuptojmë, se ai është me ne, në mëkatin tonë, madje edhe në vdekjen tonë. Ky besim i vërtetë beson se ai vdiq në kryq. Ky besim i vërtetë dhe i thjeshtë beson se ai u ringjall në ditën e tretë, se vdekja nuk mund ta mbante. Besimi i vërtetë beson se ai u ngjiti në

qiell, është ulur në të djathtën e Perëndisë, mban gjithçka në duart e tij dhe do të kthehet që andej.

Ky besim i vërtetë, ky besim sa një farë sinapi, është një besim i varfër, i thjeshtë dhe i përlulur që nuk ndjen nevojën të luftojë, me dëshpërim dhe tension, duke u mbështetur në forcën e vet. Në vend të kësaj, është një besim i thjeshtë, i varfër dhe i përlulur që e lë veten të bjerë. Tani le ta shikojmë këtë në praktikë. Çfarë do të thotë kjo?

Tema numër një: vuajtja. Sapo dëgjova për një rast ku gjërat ishin tashmë mjaft keq: pleqëri plus sëmundje serioze. Pastaj, për më tepër, vjen një diagnozë shkatërruese. Ndonjëherë mendon: Po, tani duhet të gjuhëzohem vërtet dhe duhet të arrij ta largoj këtë problem me lutje. Thjesht duhet të besoj më fort, më fuqishëm. Po sikur kjo të mos funksionojë? Oh, uroj për ju, motër, vëlla, që jeni të prekur nga kjo dhe në mes të vuajtjeve, që pavarësisht shumë dyshimeve që mund të keni, të mund të besoni edhe pak në Zotin tuaj Jezu Krisht. Uroj për ju që ndoshta në këtë shërbesë, ose këtë pasditë, ose javën tjetër, t'ju vijnë shkëndija të vogla drite nga Zoti - pikërisht në mes të vuajtjeve tuaja. Ku mund të ndjesh, ku mund të përjetosh: Po, jam i rrëzuar. Jam në këtë situatë të tmerrshme, ndoshta nuk do të përmirësohem kurrë, por ndiej, shoh një rreze të vogël shprese. Ndjej diçka që ky Zot

i madh po punon për të siguruar që të vijë dita kur nuk do të ketë më vuajtje, s'do të ketë më të qara, s'do të ketë më dhimbje, s'do të ketë më lot dhe s'do të ketë më vdekje. Nuk ka gjë që dyshon. Ndoshta mund të besosh edhe pak më shumë. Mjafton. Kjo grimcë e vogël besimi, këto momente besimi, kanë shumë rëndësi në sytë e Shpëtimtarit dhe Zotit tënd Jezu Krisht.

Tema e dytë: Imazhi ynë për Zotin. Oh, gjatë viteve të fundit, imazhet e Zotit janë ngulitur thellë në zemrat e shumë vëllezërve dhe motrave, duke zënë rrënjë të thella në zemrat e tyre si një pemë mani: Zoti dënon ose me Zotin duhet të bësh këtë dhe atë, duhet të kesh arritje shumë specifike për të hyrë në parajsë. Unë kam besim sa fara e sinapit dhe besoj se e pamundura bëhet e mundur. Që së bashku të mund të zhvillojmë një imazh tjetër, një imazh ndryshe të Perëndisë. Aty jeni ulur në shërbesën fetare dhe ndoshta e keni përjetuar të mërkurën e kaluar ose të dielën e kaluar. U fol për: Zoti është dashuria. Dhe pastaj menduat me vete: Nuk e di, imazhi im për Zotin, të cilin e kisha për 60 vjet, nuk mendoj se është e vërtetë. Ndoshta ky Zot është dashuri në fund të fundit dhe këto janë momentet e besimit sa fara e sinapit. Dhe qëndroni me këto momente të vogla dhe atëherë e pamundura do të bëhet e mundur. Në zemrën tuaj po mbillen rrënjë krejtësisht të tjera, domethënë në një

Zot që në të vërtetë do të mirën tuaj, qëndron pas jush, ju rrethon nga të gjitha anët, dëshiron t'ju mbrojtë dhe t'ju shoqërojë dhe t'ju bëjë të lumtur dhe të gëzuar dhe nuk ka asgjë tjetër në mendje përveçse të ketë një lidhje me ju dhe të dëshirojë të jetojë me ju përgjithmonë. Ai është vetë dashuria. Shpresoj që ta kuptoni, ta përjetoni këtë në momente kaq të vogla besimi si fara e sinapit.

Tema e tretë: Mëkati ynë. Mëkati ka hedhur rrënjë. Shpesh e njohim më mirë veten, cili është mëkati ynë i preferuar dhe ku vazhdojmë të mendojmë: Pse rashë përsëri në atë kurth? Pra, Zot i dashur, tani, pas kësaj shërbese, do të mbledh veten vërtetë dhe do ta çrrënjos plotësisht, dhe do të kem sukses. Por ju nuk arrini ta kuptoni se nuk do të keni kurrë sukses me forcën tuaj. Ajo që nevojitet është besimi sa një farë sinapi, ai besim i thjeshtë që thjesht beson se Jezus Krishti në kryq i thotë Atit: Atë, fali ata. Dhe se ky Jezus Krisht në kryq të shikon dhe të thotë: Unë kam mposhtur të keqen dhe dua të të marr për dore. A do të provosh përsëri me mua? Unë e kam mposhtur botën, mëkatin. Ejani me besimin tuaj të vogël, të vërtetë, të thjeshtë sa një farë sinapi, i cili thjesht bie në dorën time, dhe do ta shihni, pastaj së bashku do të gjejmë rrugën tonë për të dalë nga kjo vorbull mëkatesh.

Tema e katërt: falja. Imazhet e njerëzve të tjerë janë gdhendur në zemrat tona. Pra ky kolegu i punës, ky shoku i shkollës, ky fqinji. Çfarëdo të ndodhë - edhe ne i njohim, e njohim edhe atë, i njohim gjyshërit, prindërit, nuk ka si të jetë ndryshe, të gjithë të tillë ishin, nuk mund të ndryshosh gjë, ata janë të tillë. Atëherë ai ose ajo ju ka lënduar dhe është krejtësisht e pamundur të krijoni një situatë faljeje apo pajtimi. Dhe pastaj? Po, po, e kam përjetuar. Kohët e fundit pas një shërbese në kishë. Një bashkëbesimtar. Një motër besimi. Ai e kish lënduar atë shumë e shumë vite më parë. Atëherë shërbesa kishte të bënte me faljen, por jo me faljen e bazuar në forcat e veta: mund ta bëj tani. Kjo është e njëjta temë: besimi i vogël sa fara e sinapit. Lëreni veten të bini në duart e Jezus Krishtit, duke u mbështetur tek ai për të na marrë për dore dhe për të krijuar një imazh tjetër për ne në zemrat tona, në mënyrë që një imazh i ndryshëm i të afërmit tonë të lulëzojë në zemrat tona. Të dy u pajtuan pas shërbesës. E dëgjova dhe në fakt ishte një gjë absolutisht e pamundshme. Dhe e di që tema e faljes është kaq e vështirë. Ndonjëherë janë bërë gjëra të tilla të këqija. Falja mund të jetë gjithashtu një çështje e gjithë jetës. Ose diçka që nuk funksionon fare në këtë jetë. Mund të jetë edhe kështu. Por thirrja është: Mos u ngurtëso kështu, por lëre veten të biesh në duart e Jezus Krishtit dhe do të shohësh patjetër që

edhe me fqinjnin, që mund të të ketë bërë shumë të këqija, ndoshta e pamundura do të bëhet e mundur, kush e di? Kjo është ajo që flet për të shkuar përtej kufijve që ne njohim. Për një butësi të re, për një marrëdhënie të re.

Tema tjetër: Situata në shoqërinë tonë dhe frika që kemi për shkak të saj. Është diçka e dukshme, kudo ku keni pasur të bëni gjatë katër-pesë viteve të fundit. Ka kaq shumë frikë atje. Kaq shumë frikë tani është rritur dhe është rrënjësor thellë në zemrat e njerëzve. Shpresoj që të gjithë ne - dhe kjo duket pothuajse e pamundur duke pasur parasysh realitetet që po përjetojmë - të arrijmë - në thonjëza - ta lëmë veten të biem në duart e Zotit tonë të dashur Jezu Krisht. Se herë pas here vijnë momente, çaste besimi të farës së sinapit, kur ndjehmë: gjërat po ndodhin. Gjithçka është në duart e Zotit. Ai mban në duar të gjithë ngjarjen botërore dhe nuk do të rrënohet e gjitha dhe nuk do të përfundojë në errësirë totale negative, por Zoti Jezus do të vijë dhe gjëra të mëdha do na vijnë në të ardhmen. Uroj që momente të tilla të vogla, kjo shpresë dhe kjo dritë të lindin brenda nesh përsëri dhe vazhdimisht.

Tema tjetër: Misioni. Ne shohim realitetet në bashkësi, stolat që po zbrazen gjithnjë e më shumë dhe dekrizianizimin në shoqëri. Pastaj Jezusi thotë: Po, por shkoni dhe vazhdoni besimin, pagëzoni dhe mësoni. Dhe ne mendojmë se kjo është një e pamundur, kjo është absolutisht e pamundur. Nuk mund t'i ndryshojmë dot këta njerëz, këta pemë mani. Është e pamundur, e pamundur! Le të biem thjesht në duart e Jezu Krishtit dhe të kryejmë misionin tonë. Të

jemi të lidhur vazhdimisht me të, sa më mirë të mundemi, në besimin tonë të thjeshtë, të varfër, të vogël dhe të bëjmë ç'të mundemi. Goditje të vogla të gjilpërave, duke lejuar që momentet e vogla të lulëzojnë, duke bërë vepra të vogla të mira, duke bërë lutje të vogla për fqinjnin tuaj, etj.

Tema e fundit: Ardhja e dytë e Zotit tonë Jezu Krisht. E parë me vështrimin tonë, me mendjen tonë është diçka e pamundur. Disa vëllezër dhe motra - dhe këtu duhet të shohim edhe pak historinë e ndikimit të kishës sonë - gjithashtu ndjejnë frikë nga ky mendim. Oh, shpresoj aq shumë që në të ardhmen nuk do t'i afrohem me frikë kthimit të Zotit Jezu Krisht, por një gëzim do të rritet brenda nesh. Po, është krejtësisht e pamundur me imagjinatën tonë. Si duhet ta imagjinojmë këtë? Zoti Jezus po vjen, mbretëria e paqes dhe e ringjalljes - të gjitha gjërat që janë kaq të panjohura, kaq të

pakuptueshme. Por ndoshta mund të themi: I dashur Zot Jezus, pothuajse nuk mund ta besoj këtë. Ndonjëherë kam dyshime të mëdha dhe ndonjëherë kam frikë. Por thjesht e lashë veten të bija në dorën tënde. Më pas do të vijë dita që nuk do të kemi më pyetje sepse do ta shohim Perëndinë ashtu siç është. Zoti Jezus thjesht dëshiron të na fusë thellë në zemrat tona këtë mëngjes - kështu e ndjej: Mos luftoni, mos u tensiononi kaq shumë! Mos i beso fuqive të tua kaq shumë! Besoni më mirë në forcën time. Unë jam fuqia. Unë jam e ardhmja. Unë jam jeta. Unë jam ringjallja. Unë jam drita, shpresa dhe e ardhmja. Ju thjesht mund të bini në dorën time dhe pastaj mund të shkulin pemë.

MENDIME KYÇE

Një besim sa një kokërr sinapi në Jezu Krishtin është e mjaftueshme, sepse nuk është forca jonë ajo që ka rëndësi, por vepra e Perëndisë brenda nesh. Sidomos në vuajtje, faj, frikë dhe konflikt, Jezusi na fton ta lëmë veten në dorën e tij dhe të besojmë tek ai. Ata që dorëzohen në duart e tij përjetojnë shpresë, falje dhe mundësinë që edhe e pamundura të bëhet e mundur.

JOZEFI DHE VËLLEZËRIT E TIJ

SIPAS ZANAFILLËS 37, 39–41 DHE 45–47

Jozefi kishte njëmbëdhjetë vëllezër. Babai i tyre, Jakobi, e donte veçanërisht Jozefin dhe i dha një mantel shumëngjyrësh. Vëllezërit e tij ishin xhelozë për këtë.

Një natë, Jozefi pa dy ëndrra. Në të dyja, ai ishte qendra e vëmendjes dhe adhurohej. Kur u tregoi vëllezërve të tij për ato, ata u bënë edhe më xhelozë dhe shumë të zemëruar. Ata nuk i thanë më asnjë fjalë të mirë.

Disa kohë më vonë, vëllezërit ishin larg duke kullotur delet. Babai i tyre dërgoi Jozefin për t'i kontrolluar.

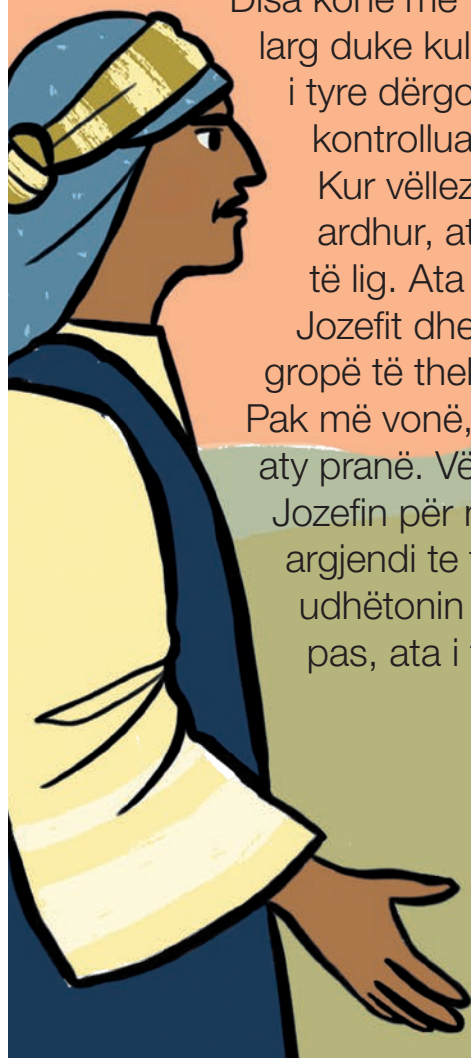
Kur vëllezërit e panë duke ardhur, ata kurdisën një plan të lig. Ata morën mantelin e Jozefit dhe e hodhën në një gropë të thellë.

Pak më vonë, një karvan kaloi aty pranë. Vëllezërit e shitën Jozefin për njëzet monedha argjendi te tregtarët që po udhëtonin për në Egjipt. Më pas, ata i thanë babait të tyre

se një kafshë e egër e kishte vrarë Jozefin. Jakobi u trishtua shumë dhe qau për shumë ditë. Në Egjipt, Jozefi kaloi vështirësi të mëdha. Ai madje u burgos, megjithëse nuk kishte bërë asgjë të gabuar. Megjithatë, Jozefi nuk iu nda Perëndisë. Dhe Perëndia nuk e braktisi.

Më në fund, Faraoni mësoi për mençurinë e Jozefit dhe se Perëndia e kishte ndihmuar të kuptonte ëndrrat.

Faraoni e liroi Jozefin dhe e bëri njeriun e dytë më të fuqishëm

në vend. Jozefit iu ngarkua detyra që të ruante grurë të mjaftueshëm për kohë të vështira.

Kur ra një zi e madhe buke, në Egjipt kishte shumë grurë - aq shumë, në fakt, sa njerëz nga vende të tjera udhëtonin atje për ta blerë.

Një ditë, edhe vëllezërit e Jozefit erdhën në Egjipt. Kur Jozefi

ua zbuloi identitetin e tij atyre pak kohë më vonë, ai lavdëroi Perëndinë, sepse Perëndia kishte bërë gjithçka në rregull. Jozefi i fali vëllezërit e tij për veprimet e tyre.

Me ftesën e Faraonit, e gjithë familja e Jozefit mundi të transferohej në Egjipt dhe mbeti e siguruar gjatë kohës së vështirë.

PËR VIZITË TEK MARCO NË ERIE (USA)

Përshëndetje, emri im është Marco!
Jam njëmbëdhjetë vjeç dhe jetoj me familjen time në qytetin Erie. Erie ndodhet në veriperëndim të Pensilvanisë në SHBA, pikërisht në liqenin Erie. Kanadaja është në anën tjetër të liqenit.

Ne kemi vetëm tre vjet që jetojmë këtu. Përpara kësaj, jetonim në Burundi. Burundi është një vend i vogël në Afrikën Lindore, shumë larg nga Erie - mbi 13,000 kilometra! Imagjinoni të ngisni makinën nëpër Gjermani nga lart poshtë, nga Flensburg në Füssen. Dhe ta bëni këtë shtatë herë vajtje-ardhje. Kaq larg është!

Familja ime është e madhe. Prindërit e mi kanë nëntë fëmijë, kështu që unë kam katër motra dhe katër vëllezër. Unë jam fëmija i katërt dhe gjithashtu djali më i madh i prindërve të mi. Vëllai im më i vogël është ende foshnjë. Babai im punon në një restorant dhe nëna ime kujdeset për ne fëmijët. Në foto, mund të më shihni me vëllezërit e mi Christopher, Romain dhe Christian.

Unë dhe vëllezërit e mi jemi një ekip i mirë. Shpesh ndërmarrim gjëra së bashku. Për shembull, ne na pëlqen të shkojmë në teatër.

Unë e dua muzikën. Po mësoj violinë dhe gjithashtu marr mësimet në xhez, bateri. Ja ku jam duke luajtur bateri në një koncert pranveror.

Meqë ra fjala, Burundi njihet për grupet e tij të baterive, të cilat luajnë bateri të mëdha dhe me zë të lartë. Ndoshta kjo është arsyeja pse mua dhe vëllezëritë të mi na pëlqejnë kaq shumë bateritë.

Por unë nuk bëj vetëm muzikë. Në kohën time të lirë, luaj edhe futboll.

Të dielave, më pëlqen të shkoj në kishë. Kam shumë miq në shkollën e së dielës. Në verë, shpesh shkojmë të gjithë së bashku në plazh në liqenin Erie. Argëtohem shumë atje.

Lëvizja të bën të kesh uri. Në SHBA, zbulova dy pjata të reja të preferuara: pica dhe makarona

me djathë. Në shtëpi, prindërit e mi shpesh gatujnë gjellë nga Burundi - kryesisht me fasule. Më pëlqejnë shumë ende. Mmmh!

Ilustrimi: Marya/stock.adobe

Darka e Shenjtë – qendra e Liturgjisë

Ajo që tingëllon si fjalë fikse është në të vërtetë një besim i jetuar: liturgjia lidh rendin me afërsinë me Zotin. Dhe në zemër të saj është Darka e Shenjtë - një dokument doktrinar që përshkruan format, gjestet dhe rëndësinë e saj.

Termi "liturgji", që rrjedh nga fjala e lashtë greke leiturgeia ("shërbim publik"), i referohet rendit të përcaktuar të shërbesës fetare, fjalëve, veprimeve dhe gjesteve që ndodhin brenda saj. Shërbesa fetare është, nga njëra anë, shërbimi i Zotit ndaj njerëzimit, i bërë qartë, ndër të tjera, nga predikimi i frymëzuar nga Fryma e Shenjtë, festimi apo marrja e sakramenteve dhe bekimi; nga ana tjetër, shërbesa fetare nënkupton shërbimin e njerëzve para Zotit, të shprehur në këngë, lutje dhe rrëfim apo pohim.

Shërbesa fetare buron në vetëzbulimin historik të Trinisë së Zotit. Qëllimi i tij është të na e kujtojë këtë vetëzbulim të Zotit - në Jezu Krishtin - por edhe ta bëjë atë të arritshëm drejtpërdrejt përmes fjalës dhe sakramentit. Elementet individuale të shërbesës fetare - shpallja e Fjalës, marrja dhe administrimi i sakramenteve, lutja dhe bekimi - nuk janë pra arbitrare, por të nevojshme për transmetimin dhe marrjen e shpëtimit.

Përmes rrjedhës së historisë

Mënyra specifike se si ndodh kjo dhe struktura e detajuar e shërbesës formësohen nga kohërat dhe nevojat e tyre. Prandaj, është e kuptueshme që forma e jashtme e shërbesave të ndryshojë me kalimin e kohës. Ndërsa shërbesat e Kishës Katolike Apostolike dhe ato të lëvizjes së hershme Apostolike me origjinë nga Hamburgu shfaqën një strukturë komplekse liturgjike, shërbesa apostolike e re sot karakterizohet nga thjeshtësia e liturgjisë dhe me një fokus në predikim dhe sakramente.

Një model për këtë është shërbesa e predikimit të Reformuar, të cilën Apostujt Friedrich Wilhelm Schwarz dhe Friedrich Wilhelm Menkhoff e hasën në Hollandë dhe e prezantuan në bashkësitë ku shërbyen që në vitet 1870. Këto ndryshime, të cilat u miratuan më pas nga të gjitha bashkësitë apostolike të reja në fund të shekullit të 19-të, kishin për qëllim kryesisht t'i jepnin hapësirë të mjaftueshme mesazhit të riemërimit përsëri të postit të apostujve dhe rikthimit të afërt të Krishtit, dhe ta shpallnin atë sa më thjesht të ishte e mundur. Për më tepër, vendet ku mbaheshin shërbesat në ditët e para të kishës sonë nuk ishin të përshtatshme për të festuar një liturgji komplekse.

Gjatë shekullit të 20-të, shërbesa apostolike e re u thjeshtua gjithnjë e më shumë, aq sa edhe gjestet liturgjike dhe dallimi i dukshëm midis lutjeve, bekimeve dhe administrimit të sakramenteve u lanë kryesisht jashtë loje. Kjo ndryshoi në dekadën e parë të shekullit të 21-të, e cila pësoi një riorientim - megjithëse të kujdesshëm - të liturgjisë brenda kishës sonë. Në vitin 2010, u prezantua liturgjia e zgjeruar,

Ilustrimi: Mariya/stock.adobe

kryesisht në lidhje me rendin e Darkës së Shenjtë dhe formulimin e shenjtërimit të saj.

Në këtë kontekst, jo vetëm që u rizbulua termi "liturgji", një term që ishte shmangur kryesisht që nga fillimi i shekullit të 20-të, por kishte edhe një interes të shtuar për çështjet liturgjike - për shembull, sfondi teologjik i ngjarjeve liturgjike dhe zbatimi i duhur i tyre.

Në duart e apostujve

Liturgjia e shërbesës fetare - ashtu si rendi i kishës - përcaktohet në mënyrë të detyrueshme nga Apostujt (Apostujt si "kujdestarë", Katekizmi i Kishës Apostolike të Re, KNK 7.4.1). Fjalët e thëna brenda rendit liturgjik - siç është fillimi në emër të Trinisë, formulimi i Lutjes së Zotit, formulat e faljes së mëkateve dhe shenjtërimit të Bukës, si dhe gjestet liturgjike - janë të detyrueshme. Kjo kërkesë është e nevojshme për ta bërë të qartë se ngjarja liturgjike nuk është arbitrare dhe nuk korrespondon me preferencat e individëve. Besimtari duhet të jetë i sigurt se shërbesa fetare kryhet në unitet me Apostujt dhe se dhurimi legjitim i sakramenteve nuk mund të vihet në dyshim nga ndryshime dhe shtesa subjektive dhe arbitrare. Duhet të jemi të vetëdijshëm: Çdo fjalë dhe çdo gjest brenda ngjarjes liturgjike është domethënës dhe është i lidhur me doktrinën dhe besimin e kishës sonë.

Ngjarjet liturgjike të përsëritura (për shembull, fillimi në emër të Trinisë, falja e mëkateve, shenjtërimi i Bukës, etj.) shërbejnë, ndër të tjera, për ta bërë të qartë kujdesin e vazhdueshëm dhe të besueshëm të Zotit për njerëzit. Në këtë mënyrë, pjesëmarrësit në shërbesë mund të ndihen të sigurt në besnikërinë e pandryshueshme të Perëndisë.

Darka e Shenjtë në qendër të vëmendjes

Liturgjia e Darkës së Shenjtë është pjesa qendrore e një shërbesë apostolike të re fetare.

Në marrjen e Darkës së Shenjtë intensifikohet prania e Jezu Krishtit në bashkësinë e tij: Ndërsa Zoti i ringjallur deri më tani ka qenë i pranishëm në shërbesë në një mënyrë shpirtërore, ai tani - me anë të fuqisë së Shpirtit të Shenjtë, është gjithashtu i pranishëm në një mënyrë reale - domethënë, nëpërmjet trupit dhe gjakut të tij. Zoti i ringjallur është pra i pranishëm në trupin e tij të përlevduar dhe ia dhuron veten bashkësisë së tij në një formë sakramentale.

Liturgjia e Darkës së Shenjtë përbëhet nga dy pjesë:

- Nga një pjesë përgatitore që ka të bëjë me rrëfimin e mëkateve dhe shpalljen e faljes së tyre. Kjo pjesë përfundon me një lutje për sakrificën e zotit.
- Pjesa kryesore e marrjes së Darkës së Shenjtë fillon me fjalën "Dhe tani do të marrim Darkën e Shenjtë",

domethënë shenjtërimin e bukës dhe verës, që rezulton në praninë e trupit dhe gjakut të Krishtit. Pas shenjtërimit bëhet ndarja e Bukës, pra marrja e Hostjes së shenjtëruar që ju jepet si shërbëtorëve shpirtërorë ashtu edhe anëtarëve të bashkësisë.

Gjatë faljes së mëkateve

Një fjalë e shkurtër duhet të tregojë rëndësinë e pendimit dhe marrjen e Darkës së Shenjtë. Adresimi i pendimit është i nevojshëm për të korrigjuar idetë e papërshtatshme. Ajo që është thelbësore këtu është që akti i pendimit të mos reduktohet në një ngjarje të thjeshtë brenda liturgjisë, por më tepër të bëhet e qartë se pendimi – si njohje e pamjaftueshmërisë së dikujt dhe varësia e plotë nga hiri i Zotit – është një pjesë e domosdoshme e jetës së besimit të krishterë në përgjithësi.

Në KNK 7.4.1 theksohet: "Posti i apostujve, 'që predikon pajtimin' (2 Korintasve 5,18,19), i nxit njerëzit të pendohen dhe i çon njerëzit në aktin shpëtues të Perëndisë, që u krye në Jezu Krishtin".

Falja e mëkateve nuk ndodh automatikisht, por mund të arrihet vetëm përmes pendimit. Deklaratat e mëposhtme mund të gjenden në shkrimin "Mendime mbi faljen e mëkateve" (Numri i veçantë i ideve udhëzuese, LG SN 2/2015):

"Falja e mëkateve kërkon përgatitje intensive. Ne duhet

- t'i nënshtrohemi një vetëshqyrtimi të plotë dhe të bëhemi të vetëdijshëm për gabimet tona;
- t'i rrëfejme mëkatet tona para Perëndisë. Kjo do të thotë jo vetëm të pranojmë gabimet tona, por edhe fajin tonë;
- të pendohemi. Duhet të shprehim vendosmërinë tonë për të ndryshuar jetën tonë;
- të nisim me vendosmëri rrugën e pajtimit me të afërmin tonë."

Pendimi dhe falja janë parakushte thelbësore për një pjesëmarrje të denjë në Darkën e Shenjtë.

Kënga e pendesës ose kënga përgatitore dhe lutja Ati ynë

Kënga e pendimit këndohet ulur, sepse qëndrimi ulur në këtë kontekst është shprehje e reflektimit të vetvetes. Në këtë aspekt, duhet pasur kujdes që të sigurohemi që të këndohet një këngë që trajton mëkatet njerëzor dhe nevojën për pendim.

Nëse bashkësia do të qëndrojë në heshtje, atëherë është e rëndësishme që së pari të mësojë se për çfarë mund të përdoret kjo heshtje: për shembull, duke kërkuar falje për shkeljet e vullnetit të Zotit dhe duke kërkuar forcë në gatishmërinë për të falur.

Fakti që lutja Ati ynë thuhet nga bashkësia para faljes së mëkateve dhe shenjtërimit të Darkës së Shenjtë, lidhet me faktin se në liturgjinë apostolike të re ajo kuptohet si lutje në tryezë ("Bukën tonë të përditshme na jep sot") dhe si lutje pendimi ("na fal fajet tona").

Drejtuesi i shërbesës e fton bashkësinë të luten së bashku: «Le të ngrihemi në këmbë dhe të bëjmë lutjen që vetë zoti Jezus na ka mësuar.» Referimi për faktin se Jezus Krishti i mësoi lutjen popullit të tij e bën të qartë rëndësinë dhe përkushtimin e kësaj lutjeje. Drejtuesi i shërbesës e thotë atë me Jezus Krishtin dhe merr përsipër t'i bëjë të vlefshme kërkesat dhe deklaratat e lutjes në jetën e tij.

Falja e mëkateve

Teksti që lidhet me faljen e mëkateve thotë: "Me porosi të Apostullit tim ju shpall lajmin e gëzuar: Në emër të Zotit tonë Jezus Krisht, Birit të Perëndisë së gjallë, mëkatet tuaja janë falur. Paqja e Zotit të ringjallur qoftë me ju. Amen."

Shërbëtori së pari thekson qartë se falja e mëkateve bëhet në emër të Apostullit dhe se është e lidhur drejtpërdrejt me autoritetin apostolik. Mëkatet falen nga Perëndia. Shpallja shërben për të siguruar mëkatarin se Perëndia është i mëshirshëm dhe fal mëkatet.

Në shkrimin "Mendime mbi Faljen e Mëkateve", tashmë të cituar, thuhet: "Apostulli shpall faljen, por është Zoti që fal. Autoriteti i apostujve në lidhje me faljen e mëkateve nuk është automatik. Megjithatë, shpallja e faljes së mëkateve vetëm nga një apostull nuk është e mjaftueshme për të larë mëkatet. Falja është efektive vetëm nëse mëkatarin është i penduar dhe i gatshëm të falë. Autoriteti me të cilin apostujt shpallin faljen e mëkateve mbështetet në thelb në mandatin e tyre për të shpallur drejt Fjalën dhe për të administruar

drejt sakramentet. Mëkatarin ka sigurinë e marrjes së faljes së mëkateve të tij, nëse beson me besim në autoritetin e detyrës apostolike. Apostujt veprojnë si ambasadorë të Krishtit: nëpërmjet tyre, është vetë Jezus Krishti që shpall shfajësimin e besimtarit" (LG SN 2/2015). Për më tepër, theksohet: "Zoti mund t'i falë mëkatet plotësisht pavarësisht nga detyra dhe kisha! Megjithatë, vetëm ata që kanë marrë sigurinë e faljes së mëkateve nëpërmjet apostulatit mund të jenë të sigurt se mëkatet e tyre janë falur vërtet."

Pendesa dhe falja e mëkateve përbëjnë thjesht përgatitjen për marrjen e denjë të Darkës së Shenjtë. Në numrin e ardhshëm të revistës Community, pjesa e dytë do të tregojë pse liturgjia është e orientuar në çdo hap të rrugës që kemi përpara drejt takimit, bashkimit dhe shpëtimit.

Masthead

Publikuesi: Helge Mutschler, Überlandstrasse 243, 8051 Zürich/Switzerland

Shtëpia Botuese Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg/Germany

Editori: Simon Heiniger

Photos: NAC - Southern Africa

Një kishë, një Frymë, një udhëheqje e re

Kisha Apostolike e Re ka një apostull kryesor të ri: Në Ditën e Pentekostit, ish-apostulli Jean-Luc Schneider emëroi pasardhësin e tij, Helge Mutschler. Qindra mijëra anëtarë të kishës ndoqën transmetimin drejtpërdrejt nga Afrika e Jugut.

Kisha si trupi i Krishtit, anëtarët e së cilës janë të ndryshëm, por vetëm së bashku funksionojnë më mirë - ky ishte edhe fokusi i shërbesës fetare në bashkësinë në Tafelsig (Cape Town). Bazë për këtë u bë fragmenti biblik i marrë nga 1 Korintasve 12,13: "Sepse të gjithë ne u pagëzuar nga një Frymë në një trup, qofshim Judenj apo Grekë, skllëvër apo të lirë, dhe të gjithëve na u dha një Frymë për të pirë."

Të prekur dhe të emocionuar, pjesëmarrësit, si personalisht ashtu edhe në transmetimin drejtpërdrejt, ndoqën drejt fundit të shërbesës teksa apostulli kryesor Schneider emëroi pasardhësin e tij dhe më pas apostulli kryesor Mutschler e nxori në pension paraardhësin e tij.

Apostulli kryesor Schneider kishte udhëhequr kishën ndërkombëtare që nga viti 2013. Mandati i tij u ndërtua mbi katekizmin, i cili ishte formuluar nën paraardhësin e tij, Wilhelm Leber, si ekspozimi i parë gjithëpërfshirës i doktrinës apostolike të re. Nën udhëheqjen e apostullit kryesor Schneider, Takimi i Apostujve të Distriktit sqaroi pyetjet e mbetura, veçanërisht në lidhje me Të kuptuarit e postit.

Mandati i tij u karakterizua gjithashtu nga përpjekja për ta përgatitur Kishën në mënyrë organizative për një botë në ndryshim dhe për të forcuar bashkëpunimin ndërkombëtar. Megjithatë, fokusi qendror ishte në bashkimin e besimtarëve

me Jezu Krishtin në fjalë dhe në vepra dhe në përgatitjen e tyre për Ardhjen e Tij të Dytë.

Apostulli kryesor Schneider kishte pasur dikë në mendje si një pasardhës të mundshëm për një kohë të gjatë: një apostull i cili, në vitin 2021, fillimisht u emërua ndihmës i apostujve të distriktit për Gjermaninë Veriore dhe Lindore. Ajo që as apostulli i distriktit në fjalë nuk e dinte në atë kohë ishte "se ndihmësi i tij nuk do të bëhej kurrë pasardhësi i tij". Apostulli kryesor e la të kuptohej kjo gjatë veprimeve zyrtare në Hanover në gusht 2025.

"U luta për një kohë të gjatë, po, u mundova bashkë me Perëndinë", raportoi udhëheqësi i kishës në Pentakost, pak para se të emëronte apostullin Mutschler si ndihmës të apostullit kryesor dhe kështu një vit më vonë ta emëronte atë pasardhësin e tij të caktuar. "Perëndia i është përgjigjur kësaj lutjeje. Sot mund të shpall me siguri dhe besim absolut se kë ka zgjedhur Perëndia të jetë apostulli ynë i ardhshëm kryesor."

Helge Mutschler, i lindur në Tübingen në vitin 1974, mban një doktoraturë në drejtësi. Përpara shërbesës së tij me kohë të plotë në kishë, ai ishte drejtor menaxhues i Dhomës së Konsulentëve Tatimorë të Niedersaksenit. Ai mori detyrën e tij të parë në shërbesën fetare të vitit 1994; në vitin 2015, apostulli kryesor Jean-Luc Schneider e emëroi atë apostull. Ai është i martuar dhe baba i dy fëmijëve.

Helge Mutschler kishte vendosur tashmë një ton shpirtëror në shërbesën e Pentakostit të vitit 2025. Në predikimin e tij, ai foli për Pentakostin si "fillimi i gjuhës së zemrës". Fryma e Shenjtë na hap sytë ndaj Zotit, ndaj vlerës sonë para Zotit dhe ndaj të afërmit tonë. Në një botë të përçarë, është detyra jonë të bëjmë mirë dhe të sigurojmë paqe përmes fuqisë së Frymës së Shenjtë.

Përgjigjet e para për pyetjen se kush është në të vërtetë shërbëtori i ri u dhanë në një intervistë në nac.today, portali i lajmeve i Kishës Apostolike së Re Ndërkombëtare, menjëherë pas emërimit të tij. "Kjo është një gjë e madhe", tha Helge Mutschler për thirrjen e tij. "Nuk kam zgjidhje tjetër veçse t'i besoj Zotit." Prandaj: "E pranoj këtë thirrje me një 'po' shumë të qartë të brendshme në besim dhe duke u mbështetur në Zot."

E rëndësishme është për të p.sh.:

- *Kujdesi shpirtëror*: "Do ta doja shumë... që të lindte një 'dëshirë për kujdes shpirtëror.'" Sepse: "Kujdesi shpirtëror lidh. Dhe aty ku ka lidhje, aty fillon ngushëllimi dhe gëzimi i qiellit."
- *Diversiteti*: "Si një livadh shumëngjyrësh me lule – bashkësia mund të jetë kaq e larmishme. Dhe sa e bukur

është kur mund të thuash: Të shoh, të respektoj – edhe nëse je ndryshe. Sepse edhe unë vetë jam ndryshe nga personi tjetër."

- *Dialogu*: "Diversiteti funksionon vetëm përmes dialogut. Dialogu është të ecim përmes dallimeve së bashku, pa u përpjekur t'i eliminojmë ato."

Apostulli i ri kryesor i njeh gjithashtu uljet dhe ngritjet e jetës besimtare: "Gjatë një faze të vështirë të jetës sime, u distancova përbrenda nga Zoti dhe e fajësova atë. Kjo vazhdoi për një kohë, dhe pastaj ndodhi diçka e mrekullueshme." Domethënë: "Ky Zot nuk distancohet, por mbetet besnik në jetën time. Isha plotësisht i emocionuar nga ky Zot, nga hiri i tij... dhe ende jam."

Në portret: Helge Mutschler

Helge Mutschler lindi më 8 gusht 1974 në Tübingen të Gjermanisë dhe u rrit në Freudenstadt në Pyllin e Zi me tre vëllezër e motra.

Pas diplomimit nga shkolla e mesme dhe përfundimit të shërbimit civil, Helge Mutschler studioi drejtësi në Universitetin e Hanoverit duke filluar nga viti 1995. Pas përfundimit me sukses të studimeve dhe pranimit në avokatitë në vitin 2003, ai u bë drejtor menaxhimi i Dhomës së Këshilltarëve Tatimorë të Niedersaksenit. Në vitin 2005, ai mori doktoraturën në drejtësi.

Helge Mutschler është i martuar me gruan e tij, Ann Juliette, që nga viti 2007. Familja jeton me fëmijët e tyre në Hanover, kryeqytetin e shtetit të Niedersaksenit.

Në moshën 20 vjeç, ai mori detyrën e tij të parë si nëndiakon. Pasuan detyra dhe emërimë të mëtejshme në shërbesë. Në vitin 2015, apostulli kryesor Jean-Luc Schneider e emëroi atë apostull në moshën 41 vjeçare.

Gjashtë vjet më vonë, në vitin 2021, ai u emërua ndihmës i apostujve të distriktit për Gjermaninë Veriore dhe Lindore. Në këtë rol, ai mbikëqyri jo vetëm bashkësitë gjermane, por edhe të krishterët apostolikë të rinj në Britaninë e Madhe, Irlandë, Evropën Veriore, Rusi dhe Azinë Qendrore. Me emërimin e tij si ndihmës i apostullit kryesor në Pentekost 2025, u gjet përgjigja për çështjen e trashëgimisë në udhëheqjen e kishës ndërkombëtare.

Pasqyra

01.07.2026	Kinshasa (R.D e Kongos)
03.07.2026	Demba (R.D e Kongos)
05.07.2026	Kananga (R.D e Kongos)
16.08.2026	Hanau (Gjermani)
23.08.2026	Chisinau (Moldavi)
30.08.2026	Reutlingen (Gjermani)
06.09.2026	Oldenburg (Gjermani)
12.09.2026	Budapest (Hungari)
13.09.2026	Vjenë (Austri)
27.09.2026	Karachi (Pakistan)

New Apostolic Church
International

